

پیشوایان مهر

در اصول کافی و در شرح صحیفه ی جزائری آمده که موسی بن جعفر علیهما السلام فرمودند:

خداوند بر شیعیان ما غضب کرد چون اسرار را فاش کردند، من مخیر شدم خود را نجات دهم یا آن ها را، ولیکن خود را فدا کردم و آنها را حفظ نمودم.» و در همین سال موسی بن جعفر علیه السلام به شهادت رسیدند.

با همین مضمون چند حدیث در: معانی الاخبار، علل الشرایع و بشارة المصطفی آمده است.^۱

همچنین در کامل الزیارات و عیون المعجزات از حضرت سجاد علیه السلام روایت شده که امام به امّ فروه فرمودند:

^۱ - سید نعمت‌الله جزائری (۱۱۱۲-۱۰۵۰ق) مشهور به محدث جزائری، از علمای شیعی قرن یازدهم و دوازدهم و سرسلسله ی خاندان سادات جزائری است که نسبش به امام کاظم علیه السلام می‌رسد. سید نعمت‌الله شاگرد عالمانی همچون علامه مجلسی، آقا جمال خوانساری، فیض کاشانی و شیخ حر عاملی بود. سید نعمت‌الله را به سرعت قلم و کثرت تألیفات وصف کرده‌اند. الانوار النعمانیة، قصص الانبیاء و کتاب کشکولی زهر الربیع از آثار مشهور او است. سید نعمت‌الله جزائری بر کتاب شریف صحیفه ی سجادیه سه شرح نگاشته است. نخست شرحی که به شرح کبیر معروف شده است؛ دوم شرح مختصر که در واقع تنقیح و خلاصه‌ای از شرح نخستین است که پس از تألیف آن، شرح کبیر مهجور گشت. شرح مختصر با عنوان نور الانوار فی شرح کلام خیرالاخیر شناخته می‌شود. مؤلف در ۱۰۷۸، یعنی در ۲۸ سالگی، در خرم آباد از تألیف آن فارغ شده است. سوم شرح ملحقات صحیفه است، با عنوان النکت الطریفه فی شرح ملحقات الصحیفه.

^۲ - مقتل الحسین علیه السلام؛ نوشته ی سید عبدالرزاق الموسوی المقرم؛ ترجمه عزیزالله عطاردی؛ ص ۱۲۰

^۳ - عیونُ المعجزات اثر حسین بن عبدالوهاب، محدث قرن پنجم هجری است که درباره ی معجزات و کرامات ائمه ی اطهار علیهم السلام سخن گفته است. ظاهراً انگیزه ی مؤلف از تألیف این کتاب، اثبات امامت ائمه ی اطهار است. مؤلف با مشاهده کتاب «بصائر الدرجات فی تنزیه النبوت» که حاوی فضائل بسیار درباره ی پیامبران بوده، تصمیم می‌گیرد آن را مختصر نماید تا خواندن آن برای افراد آسان گردد. همچنین از آن جا که کتاب، مختص انبیای الهی بوده قصد کرده تا معجزات ائمه را به آن بیفزاید.

من برای گناهان شیعیان خود شب و روز صد مرتبه دعا می‌کنم زیرا ما در حالی که از عواقب امور اطلاع داریم صبر می‌کنیم و لیکن آنها صبر می‌کنند در حالیکه نمی‌دانند.^۴

در کتاب شریف مکیال^۵ آمده است: حضرت قائم عجل الله تعالی فرجه حق دنیا و آخرت خودش را به سود ما ترک و رها فرموده و خواهد فرمود؛ اما در دنیا، آن حضرت آن چه در دست ما است بر ایمان مباح کرده است و اما در آخرت از امام صادق علیه السلام روایت شده است که فرمودند:

هرگاه روز قیامت شود خداوند حساب شیعیان ما را بر ما قرار می‌دهد؛ پس آن چه از گناهان بین آنها و بین خدا باشد محمد صلی الله علیه و آله و سلم از درگاه الهی برایشان طلب بخشش می‌کند و آن چه بین آنها و بین مردم بوده باشد از مظالم محمد صلی الله علیه و آله، آن را از طرف ایشان ادا خواهد ساخت و آن چه بین آنها و ما باشد ما به آنها می‌بخشیم تا بدون حساب وارد بهشت شوند.^۷

^۴ - مقتل الحسين عليه السلام؛ نوشته ی سید عبدالرزاق الموسوی المرقم؛ ترجمه عزیزالله عطاردی؛ ص ۱۲۱

^۵ - ترجمه ی قزوینی، انتشارات بدر، صفحه ی ۸۲ و ۸۳

^۶ - در کتاب مکیال و دیگر کتب روایی چون کافی شریف، در این موضوع مباحث مبسوطی طرح شده است. اجمال آن این است که چون خدای متعال آن چه در زمین است ملک پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم و اهل بیت علیهم السلام قرار داده است، ایشان اجازه ی تصرف در ملک خود را به دوستداران و موالیانشان عنایت کرده اند.

^۷ - روایت شریف اشاره به شفاعت دارد که از اعتقادات مسلم شیعه و مورد پذیرش اکثر گروه های اسلامی غیر شیعی است؛ قطعاً مغایرتی با اصل بندگی و امر به بندگی و گرفتاری های گناهکاران در حین مرگ و پس از آن ندارد که در جای خود به آن پرداخته شده است. از جمله مراجعه شود به: موسوی اصفهانی، سیدمحمدتقی (۱۳۷۶). مکیال المکارم. ترجمه ی سیدمهدی حائری قزوینی. تهران: انتشارات